

Article Type: Original Article

Coaches' Emotional Intelligence and Academic Adjustment of Student Athletes: Mediating Role of Motivation

Sholeh Khodadad Kashi¹, Fatemeh Kiani², Sheyda Ranjbari^{3*}, Zohreh Rezaei⁴, Mahdijeh EslamiNosratAbadi⁵

1. Assistant Professor of Physical Education Department, K. N Toosi University of Technology, Tehran, Iran.
2. Department Of Physical Education, Sav.C., Islamic Azad University, Saveh, Iran.
3. Assistant Professor, Department of Physical Education, Ur.C., Islamic Azad University, Urmia, Iran.
4. Department of Sport Science, Faculty of Literature and Humanities, Malayer University, Malayer, Iran.
5. Department of Physical Education, Farhangian University, P.O. Box 14665-889, Tehran, Iran.

Received: 23/12/2025, **Revised:** 18/04/2026, **Accepted:** 19/04/2026

* Corresponding Author: Sheyda Ranjbari, E-mail: ranjbarisheida@yahoo.com

How to Cite: Khodadad Kashi, S., Kiani, F., ranjbari, S., Rezaei, Z. EslamiNosratAbadi, M. (2026). Relationship Between Coaches' Emotional Intelligence and Academic Adjustment of Student Athletes: The Mediating Role of Motivation in Sport. *Sport Psychology Studies*, 15(57), 163-175. In Persian

Extended Abstract

Background and Purpose

Student-athletes face unique dual challenges in balancing demanding academic requirements with the strict competitive nature of sports. This often leads to increased stress, time constraints, and psychological pressure that can negatively impact their overall well-being and academic performance. Academic adjustment, defined as the capacity to meet educational demands while maintaining psychological and emotional stability, is

crucial for the holistic development of these students. Effective academic adjustment is linked to higher retention rates and improved athletic performance. There is growing attention to the role of coaches' leadership and interpersonal skills—especially Emotional Intelligence (EI)—in fostering effective student-athlete outcomes. EI, the capacity to recognize, understand, manage, and utilize emotions in oneself and others, is essential for effective interpersonal connection and motivation. Coaches with high EI are

Copyright: © 2023 by the authors. Submitted for possible open access publication under the terms and conditions of the Creative Commons Attribution (CC BY) license (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>).

better at creating positive, supportive environments that promote trust, cooperation, and resilience, which are vital for athletes balancing their dual commitments. While the theoretical framework linking EI to academic adjustment through motivation is established, there is a significant lack of research explicitly examining motivation as a mediator between coaches' EI and student-athletes' academic outcomes. This study aims to address this gap by investigating the mediating role of motivation in the relationship between coaches' emotional intelligence and the academic adjustment of student-athletes.

Methods

This study employed a quantitative, cross-sectional design to investigate the mediating role of motivation in the relationship between coaches' emotional intelligence and the academic adjustment of student-athletes.

Participants and Procedures

The research involved a total of 317 student-athletes (168 males, 53%; 149 females, 47%) recruited from high schools (grades 9-12) participating in organized sports programs. Participants ranged in age from 14 to 18 years (mean age: 16.2, SD: 1.2 years). Inclusion criteria required participants to be high school students actively involved in competitive school sports under the supervision of a coach. To enhance the generalizability of the findings, athletes were sampled from various sports, including track and field (36.9%), football (24.6%), basketball (20.5%), and volleyball (18.0%). A purposive sampling method was utilized, with school coaches and sports coordinators facilitating participant

selection. Informed consent was obtained from all participants and their parents/guardians, and participation was voluntary. Data collection took approximately 30 minutes and was conducted during school hours.

Measures

1. Coaches' Emotional Intelligence was assessed using the 16-item Wong and Law Emotional Intelligence Scale (WLEIS), measuring four dimensions: self-emotion appraisal, others' emotion appraisal, use of emotion, and regulation of emotion. Responses used a 7-point Likert scale (1=Strongly Disagree to 7=Strongly Agree). Cronbach's alpha for the scale was 0.89.

2. Motivation was assessed using the 18-item Sport Motivation Scale (SMS-II), which measures intrinsic motivation, extrinsic motivation, and amotivation. Responses utilized a 7-point Likert scale (1=Strongly Disagree to 7=Strongly Agree). Cronbach's alpha was 0.87.

3. Academic Adjustment was measured using the 24-item Student Adaptation to School Questionnaire (SASQ), which assesses aspects such as study habits, satisfaction with academic performance, and commitment to goals. Responses were measured on a 9-point Likert scale (1=Strongly Disagree to 9=Strongly Agree). Cronbach's alpha was 0.86.

Data Analysis

Data analysis was conducted using SPSS version 27 and the Macro Process Model 4 for mediation analysis. Pearson correlation coefficients were calculated to examine relationships between variables. The bootstrap method, using 5,000 resamples, was employed to derive the 95% confidence intervals (CI) for indirect

effects, with the significance level set at $p < 0.05$.

Results

Descriptive statistics showed strong internal consistency for all measured scales, with Cronbach's alpha values exceeding 0.85. The mean scores were 5.32 (SD=0.72) for Coaches' Emotional Intelligence, 5.14 (SD=0.85) for Motivation, and 6.01 (SD=0.78) for Academic Adjustment.

Pearson Correlation Analysis

The Pearson correlation analysis revealed significant positive correlations among all study variables.

- A positive correlation was found between Coaches' Emotional Intelligence and Motivation ($r = 0.42, p < 0.001$).
- A positive correlation was also observed between Coaches' Emotional Intelligence and Academic Adjustment ($r = 0.36, p < 0.001$).
- Furthermore, Motivation showed a strong positive correlation with Academic Adjustment ($r = 0.47, p < 0.001$).

Mediation Analysis (Macro Process Model 4)

A mediation analysis was conducted using the Macro Process Model 4 with 5,000 bootstrap samples to test the mediating role of Motivation.

1. Total Effect (Coaches' EI $\rightarrow$ Academic Adjustment):

- The total effect of Coaches' Emotional Intelligence on Academic Adjustment was significant ($c = 0.36, p < 0.001$).

2. Direct Effects (Path a & Path b):

- Path a (Coaches' EI $\rightarrow$ Motivation): The relationship between Coaches' Emotional Intelligence and

Motivation was significant ($b = 0.42, p < 0.001$).

- Path b (Motivation $\rightarrow$ Academic Adjustment, controlling for Coaches' EI): The relationship between Motivation and Academic Adjustment was also significant ($b = 0.31, p < 0.001$).

3. Direct Effect (Path c'):

- The direct effect of Coaches' Emotional Intelligence on Academic Adjustment, after controlling for Motivation, remained significant ($c' = 0.23, p < 0.001$).

4. Indirect Effect (Mediation):

- The bootstrap indirect effect ($a \times b$) was calculated as 0.13.

- The 95% Confidence Interval (CI) for the indirect effect was [0.08, 0.20].

Since the 95% CI did not contain zero and the direct effect (c') remained significant, these findings indicate a significant partial mediating effect. This means that Motivation acts as a significant pathway through which coaches' emotional intelligence influences the academic adjustment of student-athletes, but it does not fully account for the relationship.

The results emphasize that higher perceived levels of emotional intelligence in coaches correlate with increased motivation among student-athletes, which subsequently leads to improved academic adjustment.

Conclusion

This research successfully established that Coaches' Emotional Intelligence significantly enhances the Academic Adjustment of student-athletes. Crucially, Motivation was found to act as a significant partial mediator in this relationship. This underscores the

fundamental role of coaches, not just in fostering athletic success, but in actively facilitating the academic development of young athletes. The findings support the notion that a coach's capacity to understand and manage emotions creates a supportive, motivating atmosphere. This motivational support acts as a psychological conduit, translating the coaches' emotional competence into tangible educational benefits, such as improved engagement, resilience, and adaptive behaviors in the academic setting. By enhancing the emotional and motivational skills of coaches, a positive chain reaction can be initiated, boosting motivation and engagement in educational environments. The study contributes practical insights for developing comprehensive support systems that integrate emotional, motivational, and academic resources for student-athletes. The central message of this study is that emotional intelligence is a critical non-athletic competency for coaches. Coaches who demonstrate high emotional intelligence significantly improve their student-athletes' academic adjustment, primarily by enhancing their motivation. These findings highlight the necessity for integrated emotional and motivational support in both the school and sports environments. Therefore, coach training

programs and school sports policies must prioritize the development of coaches' EI skills (e.g., empathy, emotional regulation) to cultivate a supportive atmosphere that strengthens student-athletes' intrinsic drive and commitment to their academic responsibilities. Fostering emotionally intelligent coaching practices is key to the holistic development of the student-athlete community.

Key Words: Emotional intelligence, Motivation, Academic adjustment, Student-athletes, Mediation

Ethical Considerations

This study was conducted in full compliance with international ethical standards for research involving human participants.

Authors' Contributions

All authors contributed equally to the writing and revision of the article.

Conflict of Interest

According to the authors, this article has no conflict of interest.

Acknowledgments

All participants in this study are appreciated.

نوع مقاله: پژوهشی اصیل

هوش هیجانی مربیان و سازگاری تحصیلی دانش‌آموزان ورزشکار: نقش میانجیگر انگیزش

شعله خداداد کاشی^۱، فاطمه کیانی^۲، شیدا رنجبری^{۳*}، زهره رضایی^۴، مهدیه اسلامی نصرت‌آبادی^۵

۱. استادیار گروه تربیت بدنی، دانشگاه صنعتی خواجه نصیرالدین طوسی، تهران، ایران.

۲. گروه تربیت بدنی، واحد ساوه، دانشگاه آزاد اسلامی، ساوه، ایران.

۳. استادیار، گروه تربیت بدنی، واحد ارومیه، دانشگاه آزاد اسلامی، ارومیه، ایران.

۴. گروه علوم ورزشی، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه ملایر، ملایر، ایران.

۵. گروه آموزش تربیت بدنی، دانشگاه فرهنگیان، صندوق پستی ۸۸۹-۱۴۶۶۵ تهران، ایران.

تاریخ دریافت: ۱۴۰۴/۱۰/۰۲، تاریخ اصلاح: ۱۴۰۵/۰۱/۲۹، تاریخ پذیرش: ۱۴۰۵/۰۱/۳۰

* Corresponding Author: Sheyda Ranjbari, E-mail: ranjbarisheida@yahoo.com

How to Cite: Khodadad Kashi, S., Kiani, F., ranjbari, S., Rezaei, Z. & EslamiNosratAbadi, M. (2026). Relationship Between Coaches' Emotional Intelligence and Academic Adjustment of Student Athletes: The Mediating Role of Motivation in Sport. *Sport Psychology Studies*, 15(57), 163-175. In Persian

چکیده

هدف: هدف از این مطالعه بررسی رابطه بین هوش هیجانی مربیان و سازگاری تحصیلی دانش‌آموزان ورزشکار و بررسی نقش میانجی انگیزش بود.

مواد و روش‌ها: جامعه پژوهش شامل ۳۱۷ دانش‌آموز ورزشکار از رشته‌های بسکتبال، فوتبال، والیبال و دوومیدانی، در بازه سنی ۱۴ تا ۱۸ سال (۱۶۸ پسر و ۱۴۹ دختر) بود. برای جمع‌آوری داده‌ها از پرسشنامه‌های هوش هیجانی مربیان، انگیزش و سازگاری تحصیلی استفاده و تحلیل داده‌ها با استفاده از نرم‌افزار فرآیند ماکرو پروسس نسخه ۴ انجام گرفت.

یافته‌ها: نتایج نشان داد که هوش هیجانی مربیان با انگیزش و سازگاری تحصیلی دانش‌آموزان رابطه مثبت دارد و انگیزش خود نیز با سازگاری تحصیلی همبستگی مثبت دارد. همچنین، انگیزش نقش میانجی در رابطه بین هوش هیجانی مربیان و سازگاری تحصیلی ایفا می‌کند.

نتیجه‌گیری: این نتایج بر اهمیت هوش هیجانی مربیان در تقویت سازگاری تحصیلی دانش‌آموزان ورزشکار از طریق افزایش انگیزش تأکید دارد و ضرورت حمایت‌های عاطفی و انگیزشی در محیط‌های آموزشی و ورزشی را نشان می‌دهد. یافته‌های این تحقیق می‌تواند برای توسعه برنامه‌های آموزشی مربیان و سیاست‌گذاری‌های ورزشی مدارس به منظور تقویت رشد تحصیلی و اجتماعی دانش‌آموزان ورزشکار مورد استفاده قرار گیرد.

کلیدواژه‌ها: هوش هیجانی، انگیزش، سازگاری تحصیلی، دانش‌آموزان ورزشکار.

مقدمه

دانش‌آموزان ورزشکار در حین انجام وظایف تحصیلی خود در کنار الزامات سختگیرانه ورزش‌های رقابتی، با چالش‌های متفاوتی روبرو می‌شوند. این تعهد دوگانه اغلب منجر به افزایش سطح استرس، محدودیت‌های زمانی و فشار روانی می‌شود که می‌تواند بر عملکرد تحصیلی و بهزیستی کلی آنها تأثیر منفی بگذارد (ایلکیم، ۲۰۲۴؛ لوس دوس سانتوس و همکاران، ۲۰۲۰؛ صادقی‌پور، ۲۰۲۴). مفهوم سازگاری تحصیلی، که به ظرفیت برآورده کردن الزامات آموزشی ضمن حفظ ثبات روانی و عاطفی اشاره دارد، برای توسعه همه جانبه دانش‌آموزان ورزشکار ضروری است. سازگاری تحصیلی مؤثر با افزایش نرخ ماندگاری، افزایش رضایت از زندگی و بهبود عملکرد ورزشی مرتبط است و اهمیت آن را برای مدارس و برنامه‌های ورزشی برجسته می‌کند (عبدالشاهی، ۲۰۲۴؛ وارد و همکاران، ۲۰۲۳).

نقش رهبری و مهارت‌های بین فردی مربیان در سازگاری تحصیلی و به ویژه اهمیت هوش هیجانی در مربیگری مؤثر توجه فزاینده‌ای را به خود جلب کرده است. هوش هیجانی که به عنوان ظرفیت تشخیص، درک، مدیریت و استفاده از احساسات در خود و دیگران تعریف می‌شود، برای تقویت ارتباط و انگیزه بین فردی مؤثر ضروری است (دانا و همکاران، ۲۰۲۲؛ ۲۰۲۳؛ مایر، سالووی و کاروسو، ۲۰۱۶). مربیانی که سطوح بالایی از هوش هیجانی دارند، در پرورش محیط‌های مثبت و حمایتی که اعتماد، همکاری و تاب‌آوری را ارتقا می‌دهند، مهارت دارند. این فضای حمایتی برای دانش‌آموزان ورزشکار بسیار مهم است زیرا آنها تلاش می‌کنند تا بین خواسته‌های مسئولیت‌های تحصیلی و ورزشی تعادل برقرار کنند (حسینی و همکاران، ۲۰۲۱؛ پان و سوی، ۲۰۲۵).

رابطه بین هوش هیجانی مربیان و انگیزش دانش‌آموزان ورزشکار از اهمیت بالایی برخوردار است، زیرا انگیزش، شامل عوامل درونی و بیرونی است که رفتار فرد را هدایت می‌کند و نقش کلیدی در موفقیت تحصیلی و ورزشی دارد. بر اساس

نظریه خودمختاری^۲ (دسی و رایان، ۲۰۱۷)، انگیزش درونی زمانی شکل می‌گیرد که افراد برای تحقق اهداف و تمایلات شخصی خود در فعالیت‌ها شرکت می‌کنند، در حالی که انگیزش بیرونی ناشی از تأثیر پاداش‌ها یا فشارهای محیطی است. مربیانی که هوش هیجانی بالاتری دارند، بهتر می‌توانند نیازهای منحصر به فرد هر ورزشکار را شناسایی کرده، بازخوردهای سازنده ارائه دهند و محیط‌هایی ایجاد کنند که از استقلال و خودکارآمدی ورزشکاران حمایت می‌کنند. این رویکرد نه تنها انگیزش درونی را تقویت می‌کند، بلکه مشارکت و تعهد دانش‌آموزان در فعالیت‌های تحصیلی و ورزشی را نیز افزایش می‌دهد (لیو و همکاران، ۲۰۲۵).

چارچوب نظری که نقش میانجی انگیزش را در رابطه بین هوش هیجانی مربیان و سازگاری تحصیلی دانش‌آموزان ورزشکار توضیح می‌دهد، به خوبی مورد تأیید قرار گرفته است. مربیانی که ویژگی‌هایی مانند همدلی، تنظیم هیجانی و آگاهی اجتماعی بالایی دارند، قادرند انگیزش ورزشکاران را تقویت کنند و بر جهت‌گیری هدف، خودکارآمدی و تعهد آنها به مسئولیت‌های تحصیلی تأثیر بگذارند. این عوامل انگیزشی به نوبه خود رفتارهای تحصیلی مؤثر، از جمله مدیریت زمان، تعیین اهداف و تاب‌آوری در شرایط استرس‌زا را افزایش می‌دهند (بای و دانا، ۲۰۱۳؛ مرکادر-روبیو و آنخل، ۲۰۲۳). با وجود شواهد موجود در زمینه هوش هیجانی و انگیزش، هنوز اطلاعات کافی درباره چگونگی تأثیر هوش هیجانی مربیان بر سازگاری تحصیلی دانش‌آموزان از طریق انگیزش وجود ندارد. با توجه به اینکه دانش‌آموزان ورزشکار همزمان در محیط‌های آموزشی و ورزشی فعالیت می‌کنند، درک دقیق این سازوکار می‌تواند به طراحی برنامه‌های آموزشی و مداخلات هدفمند برای افزایش موفقیت تحصیلی و رشد روانی-اجتماعی آنها کمک کند (مک گابهان و همکاران، ۲۰۲۵).

درک رابطه بین هوش هیجانی مربیان و سازگاری تحصیلی دانش‌آموزان ورزشکار پیامدهای عملی و علمی مهمی دارد. دانش‌آموزان ورزشکار در محیط‌های آموزشی و ورزشی همزمان فعالیت می‌کنند و برای مدیریت مسئولیت‌های تحصیلی و

^۲ Self-Determination Theory

^۱ Dual Commitment

و مربیان این تیم‌ها پس از آگاهی از اهداف پژوهش، دانش‌آموزان واجد شرایط را معرفی کردند. پیش از جمع‌آوری داده‌ها، رضایت‌نامه آگاهانه کتبی از دانش‌آموزان و والدین/سرپرستان قانونی آن‌ها اخذ شد که در آن بر داوطلبانه بودن مشارکت، محرمانه و ناشناس ماندن اطلاعات و حق انصراف در هر مرحله بدون پیامد تأکید شده بود و کلیه مراحل پژوهش مطابق با اصول اخلاق در پژوهش‌های انسانی انجام گرفت.

ابزار پژوهش

پرسشنامه سازگاری دانشجویان با دانشگاه^۱ (SACQ) برای ارزیابی سازگاری تحصیلی در میان دانش‌آموزان دبیرستانی ورزشکار مورد استفاده قرار گرفت (والنتی و فاراسی، ۲۰۲۱). اگرچه این ابزار در اصل برای سنجش سازگاری دانشجویان دانشگاه طراحی شده است، در این مطالعه برای دانش‌آموزان متوسطه به کار گرفته شد تا بعد سازگاری تحصیلی مورد بررسی قرار گیرد. این بعد شامل ۲۴ سؤال است که جنبه‌هایی مانند عادات مطالعه، رضایت از عملکرد تحصیلی و تعهد به اهداف را ارزیابی می‌کند و پاسخ‌ها در مقیاس لیکرت ۹ درجه‌ای از ۱ (کاملاً مخالفم) تا ۹ (کاملاً موافقم) نمره‌گذاری شدند. روایی این پرسشنامه در نمونه حاضر توسط خبرگان تأیید شد و ضریب آلفای کرونباخ آن ۰/۸۶ به دست آمد که نشان‌دهنده پایایی قابل قبول ابزار در این جمعیت است.

انگیزش با استفاده از مقیاس انگیزش ورزشی^۲ (SMS-II) ارزیابی شد که برای محیط‌های آموزشی مانند مدارس طراحی داده شده است (بازیز و همکاران، ۲۰۲۳). این مقیاس، انگیزش درونی، انگیزه بیرونی و بی‌انگیزگی را از طریق ۱۸ سؤال اندازه‌گیری می‌کند که هر کدام در مقیاس لیکرت ۷ ارزشی از ۱ (کاملاً مخالفم) تا ۷ (کاملاً موافقم) رتبه‌بندی می‌شوند و نمرات بالاتر نشان‌دهنده انگیزش بیشتر است. روایی این پرسشنامه در این تحقیق توسط خبرگان مورد تأیید قرار گرفت. ضریب آلفای کرونباخ برای این پرسشنامه ۰/۸۷ به دست آمد.

ورزشی نیازمند حمایت و انگیزش مستمر هستند. شناخت مکانیسم‌های روانشناختی که از طریق آنها هوش هیجانی مربیان بر عملکرد تحصیلی تأثیر می‌گذارد، می‌تواند به طراحی برنامه‌های آموزشی هدفمند برای مربیان کمک کند، انگیزه دانش‌آموزان را افزایش دهد و محیط‌های آموزشی و ورزشی حمایتی ایجاد کند (پان و سوی، ۲۰۲۵). بنابراین، این تحقیق با به‌کارگیری مدل معادلات ساختاری درصدد بررسی رابطه بین هوش هیجانی مربیان و سازگاری تحصیلی دانش‌آموزان ورزشکار است و نقش انگیزش را به عنوان یک مکانیسم روانشناختی در این رابطه مورد ارزیابی قرار می‌دهد. هدف پژوهش حاضر، بررسی نقش میانجی انگیزش در ارتباط بین هوش هیجانی مربیان و سازگاری تحصیلی دانش‌آموزان ورزشکار است.

روش پژوهش

این تحقیق با رویکردی کمی و به صورت مقطعی، نقش میانجی انگیزش را در رابطه بین هوش هیجانی مربیان و سازگاری تحصیلی دانش‌آموزان ورزشکار مورد بررسی قرار داد. جامعه آماری پژوهش شامل ۳۱۷ دانش‌آموز ورزشکار (۱۶۸ پسر و ۱۴۹ دختر) از دبیرستان‌هایی بود که دارای برنامه‌های ورزشی سازمان یافته بودند. محدوده سنی شرکت‌کنندگان ۱۴ تا ۱۸ سال بود (میانگین سنی ۲/۱۶ سال با انحراف استاندارد ۲/۱ سال). معیارهای ورود به پژوهش شامل: (۱) دانش آموز پایه متوسطه دوم بودن، (۲) مشارکت فعال در ورزش رقابتی مدرسه و (۳) تحت نظارت مستمر یک مربی ورزشی قرار داشتن. به منظور دستیابی به نمونه‌ای با تجربیات متنوع، ورزشکارانی از چهار رشته ورزشی اصلی شامل دوومیدانی (۳۶/۹٪)، فوتبال (۲۴/۶٪)، بسکتبال (۲۰/۵٪) و والیبال (۱۸/۰٪) انتخاب شدند. نمونه‌گیری به صورت هدفمند و پس از اخذ مجوزهای لازم از اداره آموزش و پرورش منطقه و کمیته اخلاق دانشگاه انجام شد؛ بدین منظور ابتدا با مدیران مدارس دارای تیم‌های ورزشی فعال مکاتبه و هماهنگی صورت گرفت و سپس با همکاری معاونان پرورشی و هماهنگ‌کنندگان ورزشی، فهرستی از تیم‌ها تهیه شد

^۱ Sport Motivation Scale-II (SMS-II)

^۲ Student Adaptation to College Questionnaire (SACQ)

متغیرها، ضرایب همبستگی پیرسون محاسبه شد. هدف از تحلیل نقش میانجی تعیین این بود که آیا انگیزش به عنوان میانجی در رابطه بین هوش هیجانی مربیان و سازگاری تحصیلی دانش‌آموزان ورزشکار عمل می‌کند. سطح معناداری در سطح ۰/۰۵ تعیین شد.

یافته‌ها

نمونه آماری این تحقیق شامل ۳۱۷ دانش‌آموز ورزشکار از مدارس مختلف بود که شامل ۱۶۸ مرد (۵۳٪) و ۱۴۹ زن (۴۷٪) می‌شد. شرکت‌کنندگان بین ۱۴ تا ۱۸ سال سن داشتند و تقریباً نیمی از آنها (۴۹/۸٪) در محدوده سنی ۱۶ تا ۱۷ سال قرار داشتند. دانش‌آموزان در پایه‌های نهم تا دوازدهم مشغول به تحصیل بودند و در ورزش‌های مختلفی از جمله دوومیدانی (۳۶٪/۹)، فوتبال (۲۴/۶٪)، بسکتبال (۲۰/۵٪) و والیبال (۱۸٪/۰) فعالیت داشتند. جدول ۲ آمار توصیفی و آلفای کرونباخ را برای همه متغیرهای تحقیق ارائه می‌دهد. مقیاس‌ها، همسانی درونی قوی را نشان دادند و مقادیر آلفای کرونباخ آنها بیش از ۰/۸۵ بود.

هوش هیجانی مربیان از طریق مقیاس هوش هیجانی وانگ و لا^۱ (WLEIS) ارزیابی شد (پوتگیترو و همکاران، ۲۰۲۴). این مقیاس، یک ابزار خودگزارشی ۱۶ سوالی که چهار بعد کلیدی را اندازه‌گیری می‌کند: ارزیابی هیجان خود، ارزیابی هیجان دیگران، استفاده از هیجان و تنظیم هیجان. پاسخ‌دهندگان هر سؤال را در یک مقیاس لیکرت ۷ ارزشی از ۱ (کاملاً مخالفم) تا ۷ (کاملاً موافقم) ارزیابی کردند. روایی این پرسشنامه در این تحقیق توسط خبرگان مورد تایید قرار گرفت. ضریب آلفای کرونباخ برای این پرسشنامه ۰/۸۹ به دست آمد.

روش اجرا

جمع‌آوری داده‌ها در ساعات مدرسه و با همکاری مربیان و مدیران مدرسه انجام شد. از شرکت‌کنندگان و والدین/سرپرستان آنها قبل از تکمیل پرسشنامه‌ها رضایت آگاهانه دریافت شد. میانگین زمان صرف‌شده برای تکمیل این پرسشنامه‌ها تقریباً ۳۰ دقیقه بود.

روش تحلیل داده‌ها

تحلیل داده‌ها با استفاده از نرم‌افزار اس پی اس نسخه ۲۷ به همراه ماکرو پروسس مدل ۴ برای تحلیل نقش میانجی انجام شد. مراحل اولیه شامل انجام آمار توصیفی و تحلیل پایایی برای همه مقیاس‌های اندازه‌گیری بود. برای بررسی روابط بین

جدول ۱- ویژگی‌های دموگرافیک شرکت‌کنندگان

متغیر	تعداد	درصد
جنسیت	مرد	۱۶۸
	زن	۱۴۹
سن (سال)	۱۴-۱۵	۲۲/۷
	۱۶-۱۷	۴۹/۸
	۱۸	۲۷/۵
	۹	۲۴/۶
پایه تحصیلی	۱۰	۲۶/۵
	۱۱	۲۴/۹
	۱۲	۲۴/۰
	بسکتبال	۲۰/۵
رشته ورزشی	فوتبال	۲۴/۶
	والیبال	۱۸/۰
		۵۷

^۱ Wong and Law Emotional Intelligence Scale (WLEIS)

متغیر	تعداد	درصد
دوومیدانی	۱۱۷	۳۶/۹

جدول ۲- توصیف متغیرهای تحقیق

متغیر	میانگین	انحراف استاندارد	آلفای کرونباخ
هوش هیجانی مربیان	۵/۳۲	۰/۷۲	۰/۸۹
انگیزش	۵/۱۴	۰/۸۵	۰/۸۷
سازگاری تحصیلی	۶/۰۱	۰/۷۸	۰/۸۶

تحصیلی ($r = ۰/۳۶$, $p < ۰/۰۰۱$) مشاهده شد. علاوه بر این، انگیزه همبستگی مثبت قوی با سازگاری تحصیلی نشان داد ($r = ۰/۴۷$, $p < ۰/۰۰۱$).

ضرایب همبستگی پیرسون در جدول ۳ آمده است. نتایج نشان داد که همبستگی مثبت و معناداری بین هوش هیجانی مربیان و انگیزش ($r = ۰/۴۲$, $p < ۰/۰۰۱$) و همچنین با سازگاری

جدول ۳- نتایج همبستگی پیرسون بین متغیرهای تحقیق

متغیر	۱	۲	۳
۱. هوش هیجانی مربیان	-		
۲. انگیزش	۰/۴۲***	-	
۳. سازگاری تحصیلی	۰/۳۶***	۰/۴۷***	-

$p < ۰/۰۰۱$ ***

برای بررسی نقش میانجی انگیزش در رابطه بین هوش هیجانی مربیان و سازگاری تحصیلی، یک تحلیل میانجی با استفاده از ماکرو پروسس مدل ۴ با ۵۰۰۰ نمونه بوت‌استرپ انجام شد (جدول ۴). این تحلیل، تأثیر کلی هوش هیجانی مربیان را بر سازگاری تحصیلی نشان داد ($r = ۰/۳۶$, $c = ۰/۰۵$, $SE = ۰/۰۰۱$, $p < ۰/۰۰۱$). نتایج نشان‌دهنده رابطه معنادار بین هوش هیجانی مربیان و انگیزش ($r = ۰/۴۲$, $c = ۰/۰۵$, $SE = ۰/۰۰۱$, $p < ۰/۰۰۱$) و همچنین بین انگیزش و سازگاری تحصیلی ($r = ۰/۴۷$, $c = ۰/۰۵$, $SE = ۰/۰۰۱$, $p < ۰/۰۰۱$) بود. تأثیر مستقیم هوش هیجانی بر سازگاری تحصیلی نیز معنادار بود ($r = ۰/۳۶$, $c = ۰/۰۵$, $SE = ۰/۰۰۱$, $p < ۰/۰۰۱$). اثر غیرمستقیم بوت‌استرپ ($a \times b$) برابر با ۰/۱۳ با فاصله اطمینان ۹۵٪ [۰/۰۸، ۰/۲۰] به‌دست آمد. این یافته‌ها نشان‌دهنده یک اثر میانجی معنی‌دار است که نشان می‌دهد سطوح بالاتر هوش هیجانی ادراک‌شده در مربیان با افزایش انگیزش در بین دانش‌آموزان ورزشکار همبستگی دارد که متعاقباً منجر به بهبود سازگاری تحصیلی می‌شود.

برای بررسی نقش میانجی انگیزش در رابطه بین هوش هیجانی مربیان و سازگاری تحصیلی، یک تحلیل میانجی با استفاده از ماکرو پروسس مدل ۴ با ۵۰۰۰ نمونه بوت‌استرپ انجام شد (جدول ۴). این تحلیل، تأثیر کلی هوش هیجانی مربیان را بر سازگاری تحصیلی نشان داد ($r = ۰/۳۶$, $c = ۰/۰۵$, $SE = ۰/۰۰۱$, $p < ۰/۰۰۱$). نتایج نشان‌دهنده رابطه معنادار بین هوش هیجانی مربیان و انگیزش ($r = ۰/۴۲$, $c = ۰/۰۵$, $SE = ۰/۰۰۱$, $p < ۰/۰۰۱$) و همچنین بین انگیزش و سازگاری تحصیلی ($r = ۰/۴۷$, $c = ۰/۰۵$, $SE = ۰/۰۰۱$, $p < ۰/۰۰۱$) بود. تأثیر مستقیم هوش هیجانی بر سازگاری تحصیلی نیز معنادار بود ($r = ۰/۳۶$, $c = ۰/۰۵$, $SE = ۰/۰۰۱$, $p < ۰/۰۰۱$). اثر غیرمستقیم بوت‌استرپ ($a \times b$) برابر با ۰/۱۳ با فاصله اطمینان ۹۵٪ [۰/۰۸، ۰/۲۰] به‌دست آمد. این یافته‌ها نشان‌دهنده یک اثر میانجی معنی‌دار است که نشان می‌دهد سطوح بالاتر هوش هیجانی ادراک‌شده در مربیان با افزایش انگیزش در بین دانش‌آموزان ورزشکار همبستگی دارد که متعاقباً منجر به بهبود سازگاری تحصیلی می‌شود.

جدول ۴- ضرایب و مقادیر مدل ساختاری برای مسیر مستقیم

مسیر	b	SE	T	P	95% CI
هوش هیجانی مربیان -> انگیزش	۰/۴۲	۰/۰۵	۸/۴۰	< ۰/۰۰۱	[۰/۵۲، ۰/۳۲]
هوش هیجانی مربیان -> سازگاری تحصیلی	۰/۳۱	۰/۰۴	۷/۷۵	< ۰/۰۰۱	[۰/۳۹، ۰/۲۳]
انگیزش -> سازگاری تحصیلی	۰/۲۳	۰/۰۵	۴/۶۰	< ۰/۰۰۱	[۰/۳۳، ۰/۱۳]
هوش هیجانی مربیان -> انگیزش -> سازگاری تحصیلی	۰/۱۳				[۰/۲۰، ۰/۰۸]

بحث و نتیجه‌گیری

این مطالعه به بررسی نقش میانجی انگیزش در رابطه بین هوش هیجانی مربیان و سازگاری تحصیلی دانش‌آموزان ورزشکار پرداخت. یافته‌های ما نشان داد که هوش هیجانی مربیان با سازگاری تحصیلی دانش‌آموزان ورزشکار به طور مثبت و معنادار همبستگی دارد ($r = 0/36$) و همچنین با انگیزش آنان مرتبط است ($r = 0/42$). این نتایج همسو با پژوهش‌های پیشین در حوزه هوش هیجانی و روانشناسی انگیزشی هستند و ادعای نظری مطرح‌شده در مقدمه مبنی بر نقش کلیدی محیط عاطفی ایجادشده توسط مربی در ارتقای سازگاری تحصیلی دانش‌آموزان ورزشکار را تقویت می‌کند. این یافته‌ها تأکید می‌کنند که عوامل عاطفی و انگیزشی، مانند مهارت‌های هیجانی مربیان، می‌توانند تأثیر قابل توجهی بر عملکرد تحصیلی و ورزشی ورزشکاران جوان داشته باشند.

یافته‌های این تحقیق نشان‌دهنده همبستگی مثبت و معنادار بین هوش هیجانی مربیان و سازگاری تحصیلی دانش‌آموزان ورزشکار ($\beta = 0/36$) است. این نتیجه ادعای نظری مطرح‌شده در مقدمه مبنی بر نقش کلیدی ظرفیت مربی در درک، فهم و مدیریت احساسات برای ایجاد فضایی حمایتی که نتایج مفیدی فراتر از ورزش به همراه دارد، را تقویت می‌کند. بر اساس مدل هوش هیجانی مایر و سالووی (۱۹۹۷)، افرادی که هوش هیجانی بالایی دارند، قادرند علائم عاطفی خود و دیگران را شناسایی کرده و از این توانایی برای تأثیرگذاری مؤثر بر رفتار استفاده کنند (برولونا و همکاران، ۲۰۲۱). در محیط ورزش مدارس، مربیانی که هوش هیجانی بالایی دارند، توانایی بیشتری در شناسایی عوامل استرس‌زای دانش‌آموزان، ارائه بازخورد سازنده و ارائه تشویق متناسب با نیازهای فردی دارند. این یافته‌ها با پژوهش‌های پیشین همسو است و نشان می‌دهد که ایجاد محیط عاطفی حمایتی توسط مربیان می‌تواند به طور مستقیم به ارتقای سازگاری تحصیلی دانش‌آموزان ورزشکار منجر شود.

تحقیقات قبلی نشان داده است که مربیانی با هوش هیجانی بالا تأثیر مثبتی بر سلامت روان ورزشکاران دارند، استرس آنان را

کاهش می‌دهند و عملکردشان را بهبود می‌بخشند (لاپورده و همکاران، ۲۰۱۸؛ کامپو و همکاران، ۲۰۱۶). یافته‌های این مطالعه با تأکید بر ارتباط مثبت بین شایستگی عاطفی مربیان و سازگاری تحصیلی دانش‌آموزان ورزشکار ($\beta = 0/23$)، بر این ادعا صحت می‌گذارد. این نتایج نشان می‌دهد که محیط عاطفی مثبت ایجادشده توسط مربیان به دانش‌آموزان کمک می‌کند تا تعادل بین الزامات رقابتی ورزش و تحصیل را بهتر مدیریت کنند. این دیدگاه همچنین با نظریه سیستم‌های اکولوژیکی برونفنبرنر (۱۹۷۹) همسو است، که بر تأثیر روابط نزدیک، مانند روابط بین مربیان و ورزشکاران، بر توسعه در حوزه‌های مختلف زندگی تأکید می‌کند (تونگ و آن، ۲۰۲۴).

تحلیل میانجی‌گری در تحقیق حاضر نشان داد که انگیزش به عنوان یک میانجی جزئی و معنادار بین هوش هیجانی مربیان و سازگاری تحصیلی دانش‌آموزان ورزشکار عمل می‌کند. به طور خاص، هوش هیجانی مربیان با انگیزش دانش‌آموزان به طور مستقیم و معنادار مرتبط بود ($\beta = 0/42$) و انگیزش نیز با سازگاری تحصیلی ارتباط مثبت داشت ($\beta = 0/31$). اثر مستقیم هوش هیجانی مربیان بر سازگاری تحصیلی نیز قابل توجه بود ($\beta = 0/23$)، در حالی که اثر غیرمستقیم میانجی‌گری انگیزش برابر با $\beta = 0/13$ به دست آمد. این نتایج همسو با نظریه خودمختاری دسی و رایان (۲۰۰۰) است، که نشان می‌دهد حمایت اجتماعی و عاطفی از سوی چهره‌های تأثیرگذار، انگیزش درونی را افزایش داده و در نتیجه تعامل و نتایج را بهبود می‌بخشد. مربیان با هوش هیجانی بالا می‌توانند با توجه به نیازهای ورزشکاران، ارائه بازخورد سازنده و تقویت حس شایستگی و استقلال، محیطی انگیزشی ایجاد کنند. این حمایت انگیزشی نه تنها عملکرد ورزشی را تقویت می‌کند، بلکه به افزایش تعهد دانش‌آموزان به اهداف تحصیلی و توانایی آنها در مدیریت چالش‌های آموزشی نیز کمک می‌کند. یافته‌های این تحقیق با مطالعات کوالی و همکاران (۲۰۲۲) و آلكاساسبه و آکروش (۲۰۲۵) همسو است و نشان می‌دهد که انگیزش ممکن است مکانیسمی باشد که حمایت عاطفی مربیان را به مزایای تحصیلی ملموس برای دانش‌آموزان ورزشکار تبدیل می‌کند.

شیوه‌های مربیگری با هوش هیجانی و حمایت انگیزشی می‌تواند منجر به توسعه جامع دانش‌آموزان ورزشکار شود و آنها را به مهارت‌های لازم، تاب‌آوری و انگیزه برای پیشرفت در ورزش و تحصیل مجهز کند.

نتایج این تحقیق ملاحظات کاربردی قابل توجهی برای تمرین، سیاست‌گذاری و راهبردهای مربیگری دارد. اولاً، ضروری است که برنامه‌های آموزش مربیان، تقویت مهارت‌های هوش هیجانی، مانند شناخت احساسات، ابراز همدلی و تنظیم احساسات را در اولویت قرار دهند. با تقویت این توانایی‌ها، مربیان می‌توانند فضایی پرورش‌دهنده‌تر و انگیزشی‌تر ایجاد کنند که به نفع ورزشکاران در ورزش و مدرسه باشد. آموزش می‌تواند شامل کارگاه‌هایی باشد که بر گوش دادن فعال، آگاهی عاطفی و تکنیک‌هایی برای رسیدگی به نیازهای عاطفی ورزشکاران در لحظات پرفشار متمرکز هستند. ثانیاً، مدارس و سازمان‌های ورزشی باید به طور فعال فضای انگیزشی را در برنامه‌های ورزشی خود نظارت و تقویت کنند. مربیان می‌توانند استراتژی‌هایی مانند تعیین هدف، بازخورد شخصی‌سازی شده و تشویق را برای افزایش استقلال و انگیزه ذاتی اتخاذ کنند. مربیان با ایجاد یک محیط حمایتی که چالش را با حمایت متعادل می‌کند، می‌توانند به دانش‌آموزان ورزشکار در ایجاد تاب‌آوری، خودکارآمدی و مشارکت در فعالیت‌های تحصیلی خود کمک کنند. در نهایت، یافته‌های این تحقیق بر ضرورت سیستم‌های حمایتی جامع برای دانش‌آموزان ورزشکار که منابع عاطفی، انگیزشی و تحصیلی را با هم ادغام می‌کنند، تأکید می‌کنند. همکاری بین مشاوران مدرسه، مربیان ورزشی و معلمان با مربیان برای شناسایی دانش‌آموزانی که ممکن است از نظر تحصیلی با مشکل مواجه شوند و ارائه مداخلاتی که انگیزش و خودتنظیمی را تقویت می‌کند، بسیار مهم است. چنین استراتژی‌های یکپارچه‌ای با اصول توسعه مثبت نوجوانان همسو هستند که از رشد همزمان شایستگی، اعتماد به نفس، ارتباط و شخصیت حمایت می‌کنند.

ملاحظات اخلاقی

این مطالعه با رعایت کامل استانداردهای اخلاقی بین‌المللی برای مطالعه با مشارکت شرکت‌کنندگان انسانی انجام شد.

این تحقیق دارای محدودیت‌هایی نیز می‌باشد. طراحی مقطعی، توانایی نتیجه‌گیری‌های علی را محدود می‌کند و نیاز به تحقیقات طولی یا تجربی را برای روشن شدن روابط علی بین هوش هیجانی مربیان، انگیزش و سازگاری تحصیلی دانش‌آموزان ورزشکار برجسته می‌کند. علاوه بر این، تکیه بر داده‌های خودگزارش شده ممکن است منجر به سوگیری‌هایی مانند مطلوبیت اجتماعی یا عدم دقت در یادآوری شود. تحقیقات آینده باید گنجاندن معیارهای عینی، از جمله سوابق عملکرد تحصیلی، ارزیابی معلمان یا مشاهدات مستقیم از شیوه‌های مربیگری را در نظر بگیرند. علاوه بر این، نمونه به دانش‌آموزان ورزشکار از ورزش‌های خاص شامل بسکتبال، فوتبال، والیبال و دوومیدانی محدود شده بود که ممکن است بر تعمیم‌پذیری یافته‌ها تأثیر بگذارد. گسترش تحقیق به طیف وسیع‌تری از رشته‌های ورزشی در گروه‌های سنی مختلف، سطوح رقابتی و پیشینه‌های فرهنگی، اعتبار بیرونی تحقیق را افزایش می‌دهد. در نهایت، در حالی که انگیزش به عنوان یک عامل میانجی مورد بررسی قرار گرفت، تحقیقات آینده می‌توانند متغیرهای میانجی و تعدیل‌کننده‌های بیشتری، مانند تاب‌آوری، جهت‌گیری هدف و کیفیت روابط مربی-ورزشکار را بررسی کنند تا درک عمیق‌تری از روابط روانشناختی پیچیده مؤثر بر موفقیت تحصیلی و ورزشی دانش‌آموزان ورزشکار به دست آورند.

این تحقیق نشان می‌دهد که هوش هیجانی مربیان به طور قابل توجهی سازگاری تحصیلی دانش‌آموزان ورزشکار را افزایش می‌دهد و انگیزش به عنوان یک واسطه جزئی در این رابطه عمل می‌کند. این یافته‌ها نقش اساسی مربیان را نه تنها در تقویت موفقیت ورزشی، بلکه در تسهیل رشد تحصیلی ورزشکاران جوان نیز برجسته می‌کند. بنابراین، با بهبود مهارت‌های هیجانی و انگیزشی مربیان، می‌توان یک اثر زنجیره‌ای مثبت ایجاد کرد که انگیزش، تعامل و رفتارهای سازگاران را در محیط‌های آموزشی مانند مدارس افزایش داد. این تحقیق به درک نظری از تعامل بین هوش هیجانی، روانشناسی انگیزشی و سازگاری تحصیلی کمک می‌کند، ضمن اینکه بینش‌های عملی برای آموزش مربیان، ابتکارات مدرسه و برنامه‌های توسعه نوجوانان نیز ارائه می‌دهد. در نهایت، پرورش

تعارض منافع

بنابر اظهار نویسندگان، این مقاله تعارض منافع ندارد.

تشکر و قدردانی

بدین وسیله از کلیه افراد یا گروه‌هایی که در انجام پژوهش همکاری داشته‌اند تشکر و قدردانی می‌گردد.

مشارکت نویسندگان

همه نویسندگان به طور مساوی در نگارش و ویرایش مقاله مشارکت داشتند.

References

1. Abdoshahi, M. (2024). Effects of an Intervention Based on Cognitive-Behavioral Therapy on Emotional Well-being of Athletic Adolescents with Injuries. *Physical Activity in Children*, 1(2), 61-68. <https://doi.org/10.61186/pach.2024.488934.1038>
2. Alkasasbeh, W. J., & Akroush, S. H. (2025). Sports motivation: a narrative review of psychological approaches to enhance athletic performance. *Frontiers in Psychology*, 16(NA), 1645274. <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2025.1645274>
3. Baaziz, M., Aloui, A., Tayech, A., Stults-Kolehmainen, M., Mejri, M. A., & Ben Abderrahman, A. (2023). Transcultural validation of the "revised sport motivation scale" (SMS-II) in Arabic language: Exploratory study on motivation in sport for a sample of Tunisian Athletes. *PLoS One*, 18(11), e0295262. <https://doi.org/10.1371/journal.pone.0295262>
4. Bai, N., & Dana, A. (2013). The relationship between coaching behaviors and athletes' burnout in Golestan province futsal super league players. *European Journal of Experimental Biology*, 3(6), 111-114.
5. Bru-Luna, L. M., Martí-Vilar, M., Merino-Soto, C., & Cervera-Santiago, J. L. (2021). Emotional Intelligence Measures: A Systematic Review. *Healthcare*, 9(12), 1696. <https://doi.org/10.3390/healthcare9121696>
6. Campo, M., Laborde, S., & Mosley, E. (2016). Emotional intelligence training in team sports. *Journal of Individual Differences*, 37(3), 152-158. <https://doi.org/10.1027/1614-0001/a000201>
7. Dana, A., Shahir, V. A., & Ghorbani, S. (2022). The impact of mindfulness and mental skills protocols on athletes' competitive anxiety. *Biomedical Human Kinetics*, 14(1), 135-142. <https://doi.org/10.2478/bhk-2022-0017>
8. Dana, A., Shojaei, V., & Ghorbani, S. (2023). The Relationship of Grit with Mental Toughness and Emotional Intelligence (EQ) of Elite Athletes. *Sport Psychology Studies*, 12(44), 1-22. In Persian <https://doi.org/10.22089/spsvj.2019.6484.1686>
9. Deci, E. L., & Ryan, R. M. (2000). The "what" and "why" of goal pursuits: Human needs and the self-determination of behavior. *Psychological Inquiry*, 11(4), 227-268. https://doi.org/10.1207/S15327965PLI1104_01
10. Deci, E. L., & Ryan, R. M. (2017). Self-determination theory: Basic psychological needs in motivation, development, and wellness. Guilford Press. <https://doi.org/10.7202/1041847ar>
11. Hosseini, F. B., Charbaghi, Z., Poshtiban, K., Gholidahaneh, M., & Ghorbani, S. (2021). Self-Esteem, Goal Orientation, Physical Self-Efficacy, and Health-Related Physical Fitness among Athletic and Non-Athletic Middle-School Students: a Comparative Study. *International Journal of School Health*, 8(4), 234-240. <https://doi.org/10.30476/intjsh.2021.92872.1179>
12. Ilkim, M. (2024). Associations between Resilience and the Rehabilitation's Beliefs among Injured Student-Athletes: Mediating Role of Social Support. *Physical Activity in Children*, 1(2), 55-60. <https://doi.org/10.61186/pach.2024.486723.1036>
13. Kouali, D., Hall, C., Divine, A., & Pope, J. P. (2022). Motivation and Eudaimonic Well-Being in Athletes: A Self-Determination Theory Perspective. *Research Quarterly for Exercise & Sport*, 93(3), 457-466. <https://doi.org/10.1080/02701367.2020.1864259>
14. Laborde, S., Campo, M., & Mosley, E. (2018). Emotional intelligence in sports and physical activity: An intervention focus. In *The Springer Series on Human Exceptionality: Emotional Intelligence in Education* (pp. 289-320). Springer International Publishing. <https://doi.org/10.1007/978-3-319-90633-1>
15. Liu, R., Wang, S., & Li, J. (2025). How coach leadership behavior influences athletes' performance: the chain-mediated role of the coach-

- athlete relationship and psychological fatigue. *Frontiers in Psychology*, 15(NA), 1500867. <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2024.1500867>
16. Lopes Dos Santos, M., Uftring, M., Stahl, C. A., Lockie, R. G., Alvar, B., Mann, J. B., & Dawes, J. J. (2020). Stress in Academic and Athletic Performance in Collegiate Athletes: A Narrative Review of Sources and Monitoring Strategies. *Frontiers in Sports & Active Living*, 2(NA), 42. <https://doi.org/10.3389/fspor.2020.00042>
 17. MacGabhann, S., Newman, P., Witchalls, J., Dowse, R., Waddington, G., & Cobley, S. (2025). Why do Some Respond and Develop more from Coaching than Others? A Systematic Review of Coachability and Its Constituent Components. *Sports Medicine*, 55(9), 2147–2189. <https://doi.org/10.1007/s40279-025-02267-6>
 18. Mayer, J. D., Salovey, P., & Caruso, D. R. (2016). The ability model of emotional intelligence: Principles and updates. *Emotion Review*, 8(4), 290–300. <https://doi.org/10.1177/1754073916639667>
 19. Mercader-Rubio, I., & Ángel, N. G. (2023). The Importance of Emotional Intelligence in University Athletes: Analysis of Its Relationship with Anxiety. *International Journal of Environmental Research & Public Health*, 20(5), 4224. <https://doi.org/10.3390/ijerph20054224>
 20. Pan, F., & Sui, W. (2025). Research on coach-athlete relationship and team performance based on 3Cs theory: the chain mediating role of emotional intelligence and athletic engagement. *Frontiers in Psychology*, 16(NA), 1587900. <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2025.1587900>
 21. Potgieter, I. L., Sooknannan, R., & Coetzee, M. (2024). Emotional intelligence in young emerging adults: A focus on Wong and Law's scale in the digital work sphere. *Heliyon*, 10(7), e29133. <https://doi.org/10.1016/j.heliyon.2024.e29133>
 22. Sadeghi Pour, N. (2024). Relationships between Mental Toughness with Academic and Sport Performance in Athletic Students: Mediating Role of Mindfulness and Self-efficacy. *Physical Activity in Children*, 1(2), 21-28. <https://doi.org/10.61186/PACH.2024.480579.102>
 23. Tong, P., & An, I. S. (2024). Review of studies applying Bronfenbrenner's bioecological theory in international and intercultural education research. *Frontiers in Psychology*, 14(NA), 1233925. <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2023.1233925>
 24. Valenti, G. D., & Faraci, P. (2021). Predicting University Adjustment from Coping-Styles, Self-Esteem, Self-Efficacy, and Personality: Findings from a Survey in a Sample of Italian Students. *European Journal of Investigation in Health, Psychology & Education*, 11(3), 894–907. <https://doi.org/10.3390/ejihpe11030066>
 25. Ward, T., Stead, T., Mangal, R., & Ganti, L. (2023). Prevalence of stress amongst high school athletes (v2). *Health Psychology Research*, 11(NA), 70167. <https://doi.org/10.52965/001c.70167>